



АПАРАТ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Головне науково-експертне управління

01008, м.Київ-8, вул. М. Грушевського, 5, тел.:255-40-25, 255-45-01; факс: 255-41-86

До реєстр. № 3396 від 27.04.2020
Кабінет Міністрів України

ВИСНОВОК

на проект Закону України

«Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо запобігання виникненню і поширенню гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2, в установах виконання покарань та місцях попереднього ув'язнення»

Метою законопроекту, як зазначено в пояснювальній записці до нього, є недопущення поширення гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2, серед засуджених та осіб, узятих під варту.

Для досягнення вказаної мети у законопроекті пропонується:

- 1) зменшити на період встановлення карантину строки відбуття засудженими певної частини призначеного покарання, після фактичного відбуття якої до них може бути застосоване умовно-дострокове звільнення від відбування покарання або заміна невідбутої частини покарання більш м'яким (ч. 5 ст. 81, ч. 7 ст. 82, ч. 6 ст. 107 Кримінального кодексу України (далі – КК) у редакції проекту);
- 2) передбачити скорочення строків розгляду повторного клопотання щодо умовно-дострокового звільнення засудженого від відбування покарання або заміни невідбутої частини покарання більш м'яким покаранням (абз. 2 ч. 7 ст. 539 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК) у редакції проекту);
- 3) встановити на період карантину особливості обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, проведення слідчих (розшукових) дій та виконання вироків (п. 20-6 розділу XI «Перехідні положення» КПК у редакції проекту);
- 4) запровадити на період встановлення карантину неможливість застосування амністії до осіб, щодо яких протягом останніх п'яти років було застосовано амністію або помилування незалежно від зняття чи погашення судимості та які знову вчинили умисний злочин (ст. 4 Закону України «Про застосування амністії в Україні» у редакції проекту);
- 5) визначити, що у період встановлення карантину адміністрація установи (органу) виконання покарань

після відбуття засудженим установленої частини строку покарання зобов'язана в триденний строк направити до суду матеріали щодо умовно-дострокового звільнення засудженого (абз. 2 ч. 3 ст. 154 Кримінально-виконавчого кодексу України (далі – КВК) у редакції проекту).

Головне науково-експертне управління, проаналізувавши поданий законопроект, вважає за необхідне зазначити наступне.

Щодо змін до КК

1. Запропоновані у проекті положення щодо зменшення у період встановлення карантину на всій території України строків відбуття засудженими певної частини призначеного покарання, після фактичного відбуття якої до них може бути застосоване умовно-дострокове звільнення від відбування покарання або заміна невідбутої частини покарання більш м'яким (ч. 5 ст. 81, ч. 7 ст. 82, ч. 6 ст. 107 КК у редакції проекту), виглядають недостатньо обґрунтованими.

Застосування таких кримінально-правових інститутів, як умовно-дострокове звільнення від відбування покарання та заміна невідбутої частини покарання більш м'яким, може мати місце за умови одночасного поєднання наявності матеріальної та формальної підстав. *Матеріальною підставою* для умовно-дострокового звільнення від відбування покарання є доведене сумлінною поведінкою і ставленням до праці засудженою особою свого виправлення під час відбування покарання (ч. 2 ст. 81, ч. 2 ст. 107 КК), а для заміни невідбутої частини покарання більш м'яким – те, що засуджена особа встала на шлях виправлення (ч. 3 ст. 82 КК). У свою чергу, *формальними підставами* для умовно-дострокового звільнення від відбування покарання та заміни невідбутої частини покарання більш м'яким є фактичне відбуття засудженим певної частини строку покарання (ч. 3 ст. 81, ч. 4 ст. 82, ч. 3 ст. 107 КК). При цьому, визначені законодавцем строки фактичного відбуття засудженим певної частини строку покарання не тільки дозволяють враховувати категорію вчиненого злочину за ступенем тяжкості, форму вини та вид вчиненого кримінального правопорушення, обставини, що характеризують засудженого, а й виступають чітким критерієм для оцінки виправлення винного. Адже аналіз поведінки засудженого, що свідчила б про те, що особа встала на шлях виправлення, має здійснюватися протягом достатньо тривалого часу. Пропозиція про суттєве зменшення, навіть на період карантину, строків фактичного відбуття засудженим певної частини покарання призведе до неможливості належним чином оцінити поведінку засудженого як для адміністрації відповідних установ (органів) виконання покарання, так і для суду у зв'язку з недостатнім проміжком часу періоду відбування винною особою, призначеного їй, покарання. Вказаний період часу має бути достатнім й для самого засудженого, який об'єктивно повинен мати можливість стати на шлях виправлення (довести своє виправлення).

Принагідно звертаємо увагу, що саме по собі скорочення у період встановлення карантину на всій території України строків відбуття засудженими певної частини призначеного покарання, після фактичного відбуття якої до них може бути застосоване умовно-дострокове звільнення від відбування покарання або заміна невідбутої частини покарання більш м'яким, не є безумовною підставою для застосування вказаних інститутів кримінального права, оскільки наявності лише формальної підстави (без одночасного поєднання із матеріальною) недостатньо для прийняття судом позитивного рішення про зміну правового становища відповідних осіб.

2. Ставлення суб'єкта права законодавчої ініціативи до умовно-дострокового звільнення від відбування покарання та заміни невідбутої частини покарання більш м'яким як до засобу «розвантаження» місць відбування покарання на період встановлення карантину, що у свою чергу, має забезпечити можливість мінімізувати ризики зараження відповідних засуджених осіб особливо небезпечними інфекційними хворобами (див. п. 4 пояснювальної записки до проекту), є хибним і заснованим на нехтуванні цілями і завданнями кримінального права. У науці кримінального права неодноразово зверталася увага на те, що умовно-дострокове звільнення осіб від відбування покарання і заміна невідбутої частини покарання більш м'яким мають надзвичайно важливе значення для виправлення засуджених та запобігання вчиненню нових злочинів¹. Аналіз змісту правової природи вказаних інститутів дозволяє стверджувати, що застосування положень ст. ст. 81, 82 та 107 КК має сприяти індивідуалізації та диференціації кримінальної відповідальності, досягненню цілей покарання, забезпечувати перехід засудженого від перебування в установах (органах) відбування покарання до законослухняного життя в суспільстві, ресоціалізації вказаних осіб та зменшенню рівня злочинності. При цьому, реалізація вказаних завдань має бути збалансованою, тобто, враховувати як інтереси засуджених, які довели своє виправлення (стали на шлях виправлення), так і суспільства, для якого першочерговим є з'ясування питання, якою відповідна засуджена особа повернеться до звичайного соціального життя, та чи можна очікувати від неї правомірної поведінки. За таких умов пропозиція суттєво зменшити строки відбуття засудженими певної частини призначеного покарання, після фактичного відбуття якої до них може бути застосоване умовно-дострокове звільнення від відбування покарання або заміна невідбутої частини покарання більш м'яким, *виключно у період встановлення карантину на всій території України з метою запобігання спалахів та поширенню особливо небезпечних інфекційних хвороб* виглядає як спроба механічного регулювання кількості засуджених осіб у місцях відбування покарання. Але такий захід не забезпечить належне виконання вищезазначених завдань кримінально-правової політики.

¹ Трубников В.М. Умовно-дострокове звільнення від відбування покарання [Текст] / В.М. Трубников // Вісник Нац. ун-ту внутр. справ. – 2002. – № 19. – С. 75.

Окрім того, застосування запропонованих приписів ч. 7 ст. 82 КК об'єктивно не завжди здатне буде реалізувати мету запобігання спалахів та поширенню на території України особливо небезпечних інфекційних хвороб серед осіб, які відбувають покарання в установах виконання покарань. Так, особам, що відбувають покарання у виді обмеження або позбавлення волі, невідбута частина покарання може бути замінена судом більш м'яким покаранням (ч. 1 ст. 82 КК). Зокрема, оскільки невідбута частина покарання у виді позбавлення волі зазвичай замінюється судом на покарання у виді обмеження волі (покарання, що полягає у триманні особи в кримінально-виконавчих установах), то така заміна покарання взагалі не впливатиме на поширення особливо небезпечних інфекційних хвороб на території України.

Щодо змін до КПК

1. Відповідно до ч. 7 ст. 539 КПК (у чинній редакції) у разі набрання законної сили ухвалою суду про відмову в задоволенні клопотання щодо умовно-дострокового звільнення засудженого від відбування покарання або заміну невідбутої частини покарання більш м'яким покаранням розгляд повторного клопотання з цього самого питання щодо осіб, засуджених за тяжкі та особливо тяжкі злочини до позбавлення волі на строк не менше п'яти років, може мати місце не раніше як через рік з дня винесення ухвали суду про відмову, а щодо засуджених за інші злочини та неповнолітніх засуджених – не раніше як через шість місяців. Законопроектом пропонується доповнити абз. 1 ч. 7 ст. 539 КПК положенням про те, що *зазначена норма не поширюється на період встановлення карантину*.

Крім того, в абз. 2 ч. 7 ст. 539 КПК (у редакції проекту) визначається, що *у період встановлення карантину на всій території України з метою запобігання спалахів та поширенню особливо небезпечних інфекційних хвороб та набрання законної сили ухвалою суду про відмову в задоволенні клопотання щодо умовно-дострокового звільнення засудженого від відбування покарання або заміну невідбутої частини покарання більш м'яким покаранням розгляд повторного клопотання з цього самого питання щодо осіб, засуджених за тяжкі та особливо тяжкі злочини до позбавлення волі на строк не менше п'яти років, може мати місце не раніше як через шість місяців з дня винесення ухвали суду про відмову, а щодо засуджених за інші злочини та неповнолітніх засуджених - не раніше як через три місяці*.

Слід зауважити, що, по-перше, наразі відсутнє єдине визначення поняття карантину, яке б охоплювало всі прояви цього явища. Так, карантин визначається як: 1) адміністративні та медико-санітарні заходи, що застосовуються для запобігання поширенню особливо небезпечних інфекційних хвороб (абз. 17 ст. 1 Закону України «Про захист населення від інфекційних хвороб»); 2) статус лікарських засобів, ізольованих фізично або в інший спосіб до одержання від Держлікслужби та її територіальних органів рішення про поновлення обігу таких засобів або вилучення їх з обігу (абз. 4 п. 1.3. Порядку встановлення заборони (тимчасової заборони) та

поновлення обігу лікарських засобів на території України), затвердженого наказом Міністерства охорони здоров'я України від 22.11.2011 № 809; 3) статус вихідної сировини, пакувальних матеріалів, проміжної, нерозфасованої продукції чи очікується рішення про видачу Уповноваженою особою дозволу (реалізацію) на їхній випуск або про відмову в ньому (абз. 36 п. 7 Правил належної виробничої практики ветеринарних препаратів, затверджених наказом Міністерства аграрної політики та продовольства України від 10.11.2017 № 606) тощо.

Зі змісту запропонованих проектом змін до ч. 7 ст. 539 КПК вбачається, що *запровадження будь-якого виду карантину на всій території України є підставою для застосування спеціальних строків* при зверненні засудженими з повторним клопотанням у разі відмови в задоволенні клопотання щодо умовно-дострокового звільнення засудженого від відбування покарання або заміни невідбутої частини покарання більш м'яким покаранням. Однак незрозуміло, яке відношення має, наприклад, запобігання поширенню інфекційних хвороб тварин до засуджених. Адже в запропонованій проектом нормі *відсутнє будь-яке уточнення, яке б свідчило про те, що лише інфекційні хвороби людей є підставою для застосування абз. 2 ч. 7 ст. 539 КПК (у редакції проекту).*

По-друге, слід врахувати, що виконання призначеного покарання є доцільним тільки за умови, що ним досягається поставлена в законі мета, яка полягає в охороні прав і свобод людини і громадянина, власності, громадського порядку та громадської безпеки, довкілля, конституційного устрою України від злочинних посягань, забезпеченні миру і безпеки людства, а також запобіганні злочинам. Якщо зазначена мета досягається до закінчення призначеного судом строку покарання, в подальшому його виконанні немає необхідності. Відтак виникають підстави для застосування судом умовно-дострокового звільнення від відбування покарання.

Заміна невідбутої частини покарання більш м'яким дає змогу, дотримуючись мети покарання, одночасно стимулювати добросовісне відбування покарання засудженим, оскільки визнається, що саме від поведінки засудженого значною мірою залежить можливість покращення його правового становища і умов відбування покарання.

Не підлягають задоволенню відповідні клопотання у випадку, коли неможливо у визначений законодавством спосіб встановити факт того, що засуджений сумлінною поведінкою і ставленням до праці довів своє виправлення (ст. 81 КК) або ж встановити, що засуджений став на шлях виправлення (ст. 82 КК)².

Якщо судом встановлена відсутність підстав для застосування до засудженого заміни невідбутої частини покарання більш м'яким або умовно-дострокового звільнення від відбування покарання, *наявність чи*

² Науково-практичний коментар Кримінального процесуального кодексу України. Зразки процесуальних документів у кримінальному провадженні. Станом на 10 вересня 2019 року. / За заг. ред. Лошицького М.В. – Київ: Видавничий дім «Професіонал», 2019. – С. 1107.

відсутність карантину жодним чином не змінює цей стан речей. Адже немає жодних підстав вважати, що в період карантину поведінка засуджених змінюється настільки, щоб можна було за період, що є вдвічі меншим від загальновстановленого, робити висновок про те, що особа змінилася, а відтак слід повторно розглянути клопотання щодо умовно-дострокового звільнення засудженого від відбування покарання або заміни невідбутої частини покарання більш м'яким покаранням.

2. У пп. 1 п. 20-6 розділу XI «Перехідні положення» КПК (у редакції проекту) з метою запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2, у період карантину, встановленого Кабінетом Міністрів України, встановлюються *особливості обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою*. Так, запобіжний захід у вигляді тримання під вартою може застосовуватися виключно щодо підозрюваних, обвинувачених у вчиненні: а) злочину із застосуванням насильства або погрозою його застосування; б) умисного злочину, який спричинив загибель людини; в) злочину, віднесеного до підсудності Вищого антикорупційного суду; г) злочинів, передбачених статтями 109 – 114-1, 258 – 258-5, 260, 261 КК.

На наш погляд, така пропозиція є невиправданою, оскільки при вирішенні питання про обрання запобіжного заходу, крім наявності визначених у ч. 1 ст. 177 КПК ризиків, слідчий суддя, суд на підставі наданих сторонами кримінального провадження матеріалів зобов'язаний оцінити в сукупності всі обставини, у тому числі: вагомість наявних доказів про вчинення підозрюваним, обвинуваченим кримінального правопорушення; тяжкість покарання, що загрожує відповідній особі у разі визнання її винуватою у кримінальному правопорушенні, у вчиненні якого вона підозрюється, обвинувачується; вік та стан здоров'я підозрюваного, обвинуваченого; міцність соціальних зв'язків підозрюваного, обвинуваченого в місці його постійного проживання, у тому числі наявність в нього родини й утриманців та ін. (див. ст. 178 КПК). Оголошення карантину не можна вважати обґрунтованою підставою для неврахування зазначених обставин і обмеження слідчого судді, суду в можливості обрання запобіжного заходу, у тому числі, у вигляді тримання під вартою.

3. Досить сумнівною, на наш погляд, є пропозиція передбачити, що з метою запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2, у період карантину, встановленого Кабінетом Міністрів України, проведення слідчих (розшукових) дій відносно осіб, щодо яких обрано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, здійснюється тією мірою, яка не потребує перебування підозрюваного, обвинуваченого за межами установи попереднього ув'язнення та безпосереднього, особистого контакту з особою, яка тримається під вартою, окрім слідчих (розшукових) дій, передбачених ст. ст. 241 та 245 КПК (див. пп. 2 п. 20-6 розділу XI «Перехідні положення» КПК у редакції проекту). Адже здійснення досудового розслідування на період

карантину не зупиняється. Разом з тим, зазначеною нормою воно ускладнюється або ж навіть унеможлиблюється, що навряд чи можна визнати доцільним.

Крім того, задля досягнення мети законопроекту, яка, згідно з пояснювальною запискою до законопроекту, полягає в *недопущенні поширення гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2, серед засуджених та осіб, узятих під варту, фактично пропонується не зважати на ризики для здоров'я слідчих*, на яких відповідно до КПК покладено обов'язок здійснювати досудове розслідування кримінальних правопорушень. Такий підхід навряд чи можна вважати виправданим.

4. Згідно з пп. 3 п. 20-6 розділу XI «Перехідні положення» КПК (у редакції проекту) суд має право відстрочити на строк до шести місяців виконання вироку про засудження особи, крім осіб, засуджених за вчинення: а) злочину із застосуванням насильства або погрозою його застосування; б) умисного злочину, який спричинив загибель людини; в) злочину, віднесеного до підсудності Вищого антикорупційного суду; г) злочинів, передбачених статтями 109 – 114-1, 258 – 258-5, 260, 261 КК; ґ) особливо тяжкого злочину. Така пропозиція, на наш погляд, є сумнівною. Адже, *по-перше*, у даному випадку не визначені умови, за наявності яких суд зможе скористатися наданим правом. Відтак створюються передумови для дискримінації, а також виникають значні корупційні ризики.

По-друге, згідно зі ст. 536 КПК виконання вироку про засудження особи до виправних робіт, арешту, обмеження волі, тримання в дисциплінарному батальйоні військовослужбовців, позбавлення волі може бути відстрочено у разі: 1) тяжкої хвороби засудженого, яка перешкоджає відбуванню покарання, - до його видужання; 2) вагітності засудженої або за наявності у неї малолітньої дитини - на час вагітності або до досягнення дитиною трьох років, якщо особу засуджено за злочин, що не є особливо тяжким; 3) якщо негайне відбування покарання може потягти за собою винятково тяжкі наслідки для засудженого або його сім'ї через особливі обставини (пожежа, стихійне лихо, тяжка хвороба або смерть єдиного працездатного члена сім'ї тощо) – на строк, встановлений судом, але не більше одного року з дня набрання вироком законної сили. Відстрочка виконання вироку не допускається щодо осіб, засуджених за тяжкі (крім випадків, передбачених п. 2 ч. 1 цієї статті) та особливо тяжкі злочини незалежно від строку покарання.

Перелік підстав відстрочення виконання вироку, визначений у пп. 3 п. 20-6 розділу XI «Перехідні положення» КПК (у редакції проекту), є вичерпним. При цьому, підстави для відстрочення виконання вироку за загальним правилом та на період карантину різняться. У разі прийняття запропонованих проектом змін згідно з абз. «в» підп. 3 п. 20-6 розділу XI «Перехідні положення» КПК (у редакції проекту) в період карантину неможливим буде, наприклад, відстрочення виконання вироку у разі вагітності засудженої за злочин невеликої тяжкості, передбачений ч. 1 ст. 357 КК,

виключно тому, що цей злочин віднесений до підсудності Вищого антикорупційного суду України (див. ст. 33-1 КПК).

5. Звертаємо увагу на суперечливість змісту абз. 16 п. 20-6 розділу XI «Перехідні положення» КПК (у редакції проекту), відповідно до якого *«клопотання про вирішення питання, пов'язаного із відстрочкою виконання вироку, подається до місцевого суду, в межах територіальної юрисдикції якого засуджений відбуває покарання»*. Адже відстрочка виконання вироку означає відкладення у випадках, передбачених КПК, початку виконання вироку на певний строк. Неможливим є відкладення початку виконання вироку щодо засудженого, який вже відбуває покарання.

6. Дещо незрозумілими, на наш погляд, є положення абз. 17 п. 20-6 розділу XI «Перехідні положення» КПК (у редакції проекту) про те, що *«у рішенні про відстрочку виконання вироку встановлюється термін, з якого припиняється виконання вироку та порядок продовження виконання вироку»*, оскільки неможливо «припинити» виконання вироку на певний строк, а потім його продовжити. Крім того, це не має жодного відношення до *відстрочки* виконання вироку, яка може мати місце виключно до початку виконання вироку.

Щодо змін до КВК

Законопроектом пропонується передбачити, що у період встановлення карантину на всій території України з метою запобігання спалахів та поширенню особливо небезпечних інфекційних хвороб серед засуджених, які відбувають покарання, адміністрація органу або установи виконання покарань, після відбуття засудженим установленної КК частини строку покарання *зобов'язана в триденний строк* направити до суду матеріали щодо умовно-дострокового звільнення засудженого (абз. 2 ч. 3 ст. 154 КВК у редакції проекту).

Однак погодитися з такою пропозицією не можна, оскільки рішенню про подання до суду матеріалів щодо умовно-дострокового звільнення засудженого від відбування покарання зазвичай передуює процес розгляду відповідних матеріалів комісією, що утворюється спеціально для вирішення питання про подання до суду вказаних матеріалів. У свою чергу, *за три місяці* до розгляду матеріалів на засіданні комісії підрозділ складає списки засуджених, які надаються для організації роботи з підготовки матеріалів заступнику начальника установи (СІЗО) із соціально-виховної та психологічної роботи, начальнику оперативного підрозділу, начальнику медичної частини (див. п. 6.2. розділу VI Інструкції про роботу відділів (груп, секторів, старших інспекторів) контролю за виконанням судових рішень установ виконання покарань та слідчих ізоляторів, затвердженої наказом Державного департаменту України з питань виконання покарань від 11.01.2008 № 1 (далі – Інструкція)). Остаточне рішення комісії про подання матеріалів до суду щодо умовно-дострокового звільнення від відбування покарання або про відмову у застосуванні до засудженого вказаного інституту

оголошується засудженому під особистий підпис на витязі з протоколу, який долучається до його особової справи.

Таким чином, процедура попереднього розгляду відповідних матеріалів на засіданні комісії, що передуює прийняттю рішення про направлення до суду матеріалів щодо умовно-дострокового звільнення засудженого, є доволі складною та тривалою. Вказана пропозиція законодавця, вочевидь, обумовлена необхідністю детально й повно проаналізувати наявну інформацію про особу винного, та прийняти зважене остаточне рішення. Зрештою, час підготовки та розгляду відповідних матеріалів комісією є не тільки певним профілактичним заходом, а й є необхідним для підготовки засудженого до його ймовірного повернення до звичайного життя як повноправного члена суспільства.

Окрім зазначеної процедури розгляду матеріалів комісією, на засудженого, стосовно якого прийнято позитивне рішення про подання матеріалів до суду щодо умовно-дострокового звільнення від відбування покарання, необхідно підготувати інформацію про анкетні дані такого засудженого, у тому числі, про наявність чи відсутність непогашених та незнятих судимостей, про відбуту частину строку покарання, поведінку, ставлення до праці та навчання за весь час відбування покарання, до якого долучаються висновок комісії установи (СІЗО), характеристика на засудженого, дані про достроково не зняті або не погашені у встановленому законом порядку стягнення, та особова справа (див. п. 6.8. Інструкції). У свою чергу, відповідні матеріали щодо умовно-дострокового звільнення засудженого від відбування покарання направляються до суду після погодження подання зі спостережною комісією (службою у справах дітей). Як бачимо, підготовка відповідних матеріалів та їх узгодження також потребує певного періоду часу.

У зв'язку із вищезазначеним забезпечити реалізацію у період встановлення карантину запропонованого припису про направлення адміністрацією органу або установи виконання покарань до суду матеріалів щодо умовно-дострокового звільнення засудженого після відбуття засудженим установленної КК частини строку покарання *в триденний строк* буде майже неможливо.

Щодо змін до Закону України «Про застосування амністії в Україні»

Згідно з чинним п. «е» ч. 1 ст. 4 Закону України «Про застосування амністії в Україні» амністія не може бути застосована до осіб, стосовно яких *протягом останніх десяти років* було застосовано амністію або помилування незалежно від зняття чи погашення судимості та які знову вчинили умисний злочин. Законопроектом пропонується встановити, що у період встановлення карантину на всій території України з метою запобігання спалахів та поширенню особливо небезпечних інфекційних хвороб амністія не застосовується до осіб, стосовно яких *протягом останніх п'яти років* було застосовано амністію або помилування незалежно від зняття чи погашення

судимості та які знову вчинили умисний злочин. Однак пропозиція щодо скорочення на період карантину у вказаних випадках вдвічі (з десяти до п'яти років) строку, протягом якого до особи не може застосовуватися амністія, на наш погляд, є доволі сумнівною. Встановлення законодавцем заборони застосування амністії до відповідної категорії осіб пов'язане з тим, що до них протягом останніх десяти років вже застосовувалась амністія або помилування, *однак вони знову стали на злочинний шлях*. Тобто, законом підкреслюється, що особа, яка вже була піддана амністії або помилуванню, не стала на шлях виправлення, та знову вчинила умисний злочин, а, отже, продовжує становити небезпеку для оточуючих. Натомість зі змісту проекту та супровідних документів до нього незрозуміло, яким чином наявність карантину може змінити засуджених, спонукати їх до законослухняної поведінки та/або зменшити їх ступінь суспільної небезпечності і, таким чином, створити умови для прискореного застосування щодо них амністії чи помилування.

Узагальнюючий висновок: за результатами розгляду в першому читанні законопроект доцільно відхилити.

Керівник Головного управління

С. Тихонюк

Вик.: В. Попович, Є. Корнієнко, І. Кунець



СЕДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Підписувач: ТИХОНЮК СВІТЛАНА АНДРІЙВНА

Сертифікат: 2B6C7DF9A3891DA104000000733B420047F32C01

Дійсний до: 10.11.2020 23:59:59

Апарат Верховної Ради України
№ 16/3-2020/55252 від 22.05.2020



86098